

Sygn. akt II Ka 290/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka (spr.)
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk SSO Grażyna Orzechowska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2015 r.

sprawy **M. K.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 157 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 2 kwietnia 2015 r. sygn. akt II K 1289/13

utrzymuje wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. S. w S. kwotę 516,60 złotych (w tym 96,60 zł podatku VAT) za reprezentowanie oskarżyciela prywatnego w postępowaniu odwoławczym; zwalnia oskarżyciela prywatnego od ponoszenia opłaty za II instancję ustalając iż wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 290/15

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że w dniu 25 czerwca 2013 roku w miejscowości S. przy ul. (...), pow. (...), woj. (...), spowodował u Z. M. liczne obrażenia, uderzając go pięściami w okolicę twarzy, czym spowodował uszkodzenie ciała na okres poniżej siedmiu dni,

tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K 1289/13:

I. oskarżonego M. K. niewinął od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa, tym samym zwalniając oskarżyciela prywatnego od ich ponoszenia.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł oskarżyciel prywatny Z. M., zaskarżając wyrok na niekorzyść oskarżonego M. K.. Wyrażając swoje głębokie niezadowolenie z treści zapadłego rozstrzygnięcia, apelujący w lakonicznie sformułowanym środku odwoławczym właściwie nie wskazuje jakie zarzuty podnosi w stosunku do wyroku Sądu I instancji. Oskarżyciel prywatny wskazuje, iż wobec oskarżonego M. K. niesłusznie umorzono postępowanie w sprawie czynu z art. 157 § 2 k.k., jaki miał być popełniony na szkodę Z. M. w 2008 r. Neguje także uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 157 § 2 k.k. jaki był przedmiotem niniejszego postępowania.

Analiza treści apelacji oskarżyciela prywatnego wskazuje, iż skarżący jako wiodący zarzut mający podważyć wyrok Sądy Rejonowego, wywiódł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, tj. uchybienie określone w art. 438 pkt 3 k.p.k.

W toku rozprawy odwoławczej pełnomocnik oskarżyciela prywatnego poparł apelację i wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, nadto wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego.

Oskarżyciel prywatny poparł apelację i przyłączył się do wniosku pełnomocnika, natomiast oskarżony M. K. wniósł o uniewinnienie.

Sąd zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela posiłkowego jest oczywiście bezzasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut podniesiony w złożonej apelacji jest całkowicie chybiony. Sama zaś apelacja stanowi nieudolną próbę przeprowadzenia odmiennej, niż to uczynił Sąd I instancji, niekorzystnej dla oskarżonego a korzystnej dla oskarżyciela prywatnego, oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Z całą stanowczością podkreślić należy przy tym, iż skarżący nie podnosi żadnych nowych okoliczności i dowodów, które nie byłyby uprzednio przedmiotem rozważań i oceny Sądu Rejonowego.

Na wstępie wyjaśnić należy, iż uchybienie, o jakim stanowi przepis art. 438 pkt 3 k.p.k. ma miejsce wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada zasadom prawidłowego rozumowania. Błąd może stanowić wynik niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź określonych nieprawidłowości w zakresie oceny dowodów (błąd dowolności). Może być zatem wynikiem niezajomości określonych dowodów lub braku przestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie (art. 7 k.p.k.) (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 1 października 2014 r., II AKa 206/14, LEX nr 1537448).

Apelacja oskarżyciela prywatnego wskazuje jednoznacznie, iż zdaniem skarżącego, Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, określanego mianem tzw. błędu dowolności, tj. będącego wynikiem braku przestrzegania reguł obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.)

W ocenie Sądu Okręgowego zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiada zasadom logicznego rozumowania i zasadom doświadczenia życiowego. Fakt ten nie pozwala zatem przyjąć, iż w niniejszej sprawie Sąd przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, a tym samym, dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, mogącego mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia. Sąd I instancji w prawidłowy sposób zebrał i ocenił dowody oraz okoliczności ujawnione w toku postępowania, a na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Nie budzi także wątpliwości, że postępowanie w przedmiotowej sprawie zostało przeprowadzone starannie, a ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy jest dokładna, nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów chronionej przepisem art. 7 k.p.k. Sąd I instancji szczegółowo wskazał dowody, którym dał wiarę oraz wyjaśnił, z jakich powodów na taką jego ocenę zasłużyły. Również szczegółowo wskazał dowody, którym waloru wiarygodności odmówił i precyzyjnie oraz przekonywująco wyjaśnił, z jakich przyczyn na wiarę nie zasługują. W ocenie

Sądu Okręgowego w Siedlcach ustalenia poczynione w tym zakresie przez Sąd Rejonowy są zatem prawidłowe i należy stwierdzić stanowczo, iż Sąd I instancji nie popełnił błędu, jaki zarzuca mu skarżący w pisemnej apelacji.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 18 listopada 2014 r., SNO 53/14 zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest słuszny tylko wówczas „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu. Postawienie tego typu zarzutu odwoławczego nie uprawnia bowiem sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz dopiero wykazanie, jakich konkretnie uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (Legalis, nr 1157527). Skarżący takich uchybień nie wskazuje. Wyraża jedynie swoje głębokie niezadowolenie z treści zapadłego orzeczenia, które w jego odczuciu jest dla niego krzywdzące.

W tym miejscu, ażeby nie powtarzać wszystkich argumentów przytaczanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Odwoławczy uznał za stosowne ograniczyć się tylko do wskazania najistotniejszych okoliczności, które przemawiają za uznaniem za prawidłowe ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim.

Bezspornym w niniejszej sprawie pozostaje fakt, iż Z. M. w dniu 25 czerwca 2013 roku, przy ul. (...) w miejscowości S., w wyniku sporu sąsiedzkiego, który zakończył się agresją fizyczną, doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia twarzoczaszki w okolicy oczodołu i kości jarzmowej, co spowodowało naruszenie czynności jego narządów ciała na okres poniżej siedmiu dni, czyli tzw. lekkiego uszczerbku na zdrowiu, określonego w art. 157 § 2 k.k. Stronami w/w konfliktu byli: A. oraz M. K. (zam. S., ul. (...)) oraz Z. M. (zam. S., ul. (...)) i jego zięć K. W. (1).

A. K. (będący świadkiem w niniejszej sprawie) został skazany za czyn z art. 157 § 1 k.k. oraz za czyn z art. 157 § 2 k.k. popełniony w dniu 25 czerwca 2013 r. na szkodę Z. M. wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 18 marca 2014 r., sygn. akt II K 1088/13 na karę łączną 6 miesięcy pozbawiania wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 2 lat tytułem próby oraz na karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych, po 10 złotych każda stawka. W w/w wyroku A. K. został także zobowiązany do uiszczenia tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy na rzecz pokrzywdzonego K. W. (1) – kwoty 1.000 złotych, oraz na rzecz pokrzywdzonego Z. M. – kwoty 500 złotych. Wyrok ten stał się prawomocny dnia 17 czerwca 2014 r.

Uszczerbek na zdrowiu określony w art. 157 § 2 k.k. jakiego doznał Z. M. w dniu 25 czerwca 2013 r. był przedmiotem postępowania zarówno w niniejszej sprawie wszczętej z oskarżenia prywatnego, jak i sprawie o sygn. akt II K 1088/13, w której zapadł w/w prawomocny wyrok. Analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w obu sprawach nie pozwala na uznanie oskarżonego M. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu. Przy czym podkreślenia wymaga okoliczność, iż zeznania Z. M. w zakresie twierdzenia jakoby został pobity przez oskarżonego M. K. nie zostały potwierdzone żadnym innym dowodem zgromadzonym w przedmiotowej sprawie, ani wyjaśnieniami oskarżonego, ani zeznaniami bezpośrednich świadków zdarzenia. Zeznania oskarżyciela posiłkowego składane w sprawie II K 1088/13 i II K 1289/13 pozostają ze sobą w sprzeczności. Sąd I instancji słusznie zwrócił uwagę, iż Z. M. odmiennie opisywał przebieg całego zdarzenia, a różnice dotyczyły istotnych szczegółów, w tym nie tylko sposobu zadawania ciosów, ale również ich ilości oraz przede wszystkim osoby napastnika. Oskarżyciel prywatny z jednej strony podaje, iż został pobity przez oskarżonego M. K., a z drugiej strony potwierdza uprzednio złożone zeznania w sprawie III K 1088/13 odnoszące się do wskazania jako sprawcy A. K.. Zeznając, iż „nie wie od kogo dostał”, podaje jednocześnie, że zarówno A. K., jak i M. K. go bili. Zeznał również, iż nie widział, aby M. K. go bił. Niekonsekwentne, niespójne, zawierające wiele sprzeczności, niepotwierdzone jakimkolwiek innym dowodem zeznania Z. M. odnoszące się do sprawstwa M. K., stanowią jedynie subiektywne odczucia i przekonania oskarżyciela posiłkowego, które w zestawieniu z całokształtem materiału dowodowego, słusznie zostały uznane za pozbawione waloru wiarygodności. Podkreślenia wymaga także okoliczność, iż w przedmiotowej sprawie nie zaistniały niedające się usunąć w drodze postępowania dowodowego wątpliwości.

Reasumując, Sąd Rejonowy zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, po uprzednim ujawnieniu w toku rozprawy całokształtu okoliczności, po rozważeniu wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz wyczerpującym i logicznym uargumentowaniu swoich wywodów w motywacyjnej części wyroku dokonał ustaleń faktycznych, które pozostają pod ochroną prawa procesowego i zarazem jednoznacznie wskazują, że brak w niniejszej sprawie przesłanek pozwalających na przypisanie sprawstwa M. K. w zakresie czynu zarzucanego mu w prywatnym akcie oskarżenia, co skutkowało musiało jego uniewinnieniem. Sąd Rejonowy słusznie uniewinnił oskarżonego, a Sąd Okręgowy podzielił jego stanowisko w tym zakresie, utrzymując zaskarżony wyrok w mocy.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania, wobec oczywistej bezzasadności zarzutu podniesionego w apelacji oskarżyciela prywatnego oraz niestwierdzenia uchybień określonych w art. 439 k.p.k. i 440 k.p.k. podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając wywiedzioną apelację za oczywiście bezzasadną.

Na marginesie wskazać można jedynie, iż Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim po rozpoznaniu sprawy z oskarżenia prywatnego Z. M., przeciwko M. K., oskarżonego o czyn z art. 157 § 2 k.k. jaki miał być popełniony w dniu 15 lipca 2008 r., postanowieniem z dnia 30 maja 2014 r., sygn. akt II K 1289/13 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 2 k.k. umorzył postępowanie wobec oskarżonego M. K., wobec przedawnienia karalności. Postanowienie to jest prawomocne. Tym samym, Sąd Rejonowy wydając wyrok w przedmiotowej sprawie nie orzekał w kwestii czynu jaki miał być popełniony w dniu 15 lipca 2008 r. dlatego podnoszenie przez skarżącego argumentów w złożonej apelacji, odnoszących się do tegoż czynu, jest całkowicie niezrozumiałe i bezzasadne.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 615) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. S. w S. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za reprezentowanie oskarżyciela prywatnego w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tegoż wynagrodzenia zgodnie z § 14 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 461).

Mając na względzie sytuację majątkową oskarżyciela prywatnego, na podstawie art. 624 § 2 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono go od opłaty i wydatków postępowania odwoławczego, ustalając, iż wydatki postępowania ponosi Skarb Państwa.

Z powyższych względów, orzeczono jak w wyroku.